

hun længe i en af de store Lænestole foran den aabne Ovnør og krøb sammen i et Sjal. Efter Moderens Død havde hun halvvejs ventet at høre fra Dihmer, som jo i hvert Fald gennem Meta maatte være bleven underrettet om Dødsfaldet. Hun havde tænkt sig, at han maaske vilde benytte Lejligheden til at sende hende et Par Linjer. Men eftersom Dagene gik, uden at der kom Brev, forstod hun, at den Hilsen, han engang havde sendt hende gennem Asmus, var en Afskedshilsen. Naar ikke Minderne fra „den gamle Stue“ i disse Dage kunde faa ham til at skrive et forsonende Ord, saa havde han glemt hende, fordi han vilde glemme hende. Og den Drøm, hun undertiden havde drømt, at de engang skulde mødes og faa talt rigtig ud med hinanden, var et latterligt Hjerne-spind.

Hun gik hen til sit Skrivebord og tændte Lys. Fra en laaset Skuffe tog hun et Par af Metas tidligere Breve frem. Hun havde i sin Tid gemt dem der, fordi hun ikke vilde have, at Karsten skulde læse dem, og heller ikke brød sig om selv at blive mindet om dem. Det var de første Breve, Veninden havde skrevet til hende fra Favsingholm, og hvori hun fortalte saa meget om Dihmer. I et af dem stod der:

„Vor Godsejer er unægtelig en lidt underlig Patron, som man alligevel ikke kan lade være med at holde af. Det er en fiks Ide hos ham, at han ikke vil gøre noget for at blive rask. Han siger, at der er sunde Folk nok i Verden. Min Mand mener, at det stammer fra hans Sygdom; men jeg tror nu, at han har haft en eller anden